

Συναντηθήκαμε για 7η φορά την Τετάρτη 16 Οκτώβρη κι αφού δεν καταφέραμε στην προηγούμενη να «μυρίσουμε» το άρωμα καλοκαιριού , αυτή τη φορά προσπαθήσαμε να υποδεχτούμε το φθινόπωρο με Γιώργο Σεφέρη: «Ενας λόγος για το καλοκαίρι»

*Γυρίσαμε πάλι στο φθινόπωρο,
το καλοκαίρι σαν ένα τετράδιο που μας κούρασε γράφοντας
μένει γεμάτο διαγραφές αφηρημένα σχέδια στο περιθώριο κι ερωτηματικά,
γυρίσαμε στην εποχή των ματιών που κοιτάζουν
στον καθρέφτη μέσα στο ηλεκτρικό φως
σφιγμένα χείλια κι οι άνθρωποι ξένοι
στις κάμαρες στους δρόμους κάτω απ' τις πιπεριές
καθώς οι φάροι των αυτοκινήτων σκοτώνουν
χιλιάδες χλωμές προσωπίδες.
Γυρίσαμε· πάντα κινάμε για να γυρίσουμε
στη μοναξιά, μια φούχτα χώμα, στις άδειες παλάμες.*

*Κι όμως αγάπησα κάποτε τη λεωφόρο Συγγρού
το διπλό λίκνισμα του μεγάλου δρόμου
που μας άφηνε θαματοουργά στη θάλασσα
την παντοτινή για να μας πλύνει από τις αμαρτίες·
αγάπησα κάποιους ανθρώπους άγνωστους
απαντημένους ξαφνικά στο έβγα της μέρας,
μονολογώντας σαν καπετάνιοι βουλιαγμένης αρμάδας,
σημάδια πως ο κόσμος είναι μεγάλος.
Κι όμως αγάπησα τους δρόμους τούς εδώ, αυτές τις κολόνες·
κι ας γεννήθηκα στην άλλη ακρογιαλιά κοντά
σε βούρλα και σε καλάμια νησιά
που είχαν νερό στην άμμο να ξεδιψάει
ο κουπολάτης, κι ας γεννήθηκα κοντά
στη θάλασσα που ξετυλίγω και τυλίγω στα δάχτυλά μου
σαν είμαι κουρασμένος - δεν ξέρω πια πού γεννήθηκα.*

*Μένει ακόμα το κίτρινο απόσταγμα το καλοκαίρι
και τα χέρια σου αγγίζοντας μέδουσες πάνω στο νερό
τα μάτια σου ξεσκεπασμένα ξαφνικά,
τα πρώτα μάτια του κόσμου, κι οι θαλασσινές σπηλιές·
πόδια γυμνά στο κόκκινο χώμα.
Μένει ακόμα ο ξανθός μαρμαρωμένος έφηβος το καλοκαίρι*

λίγο αλάτι που στέγνωσε στη γούβα ενός βράχου
λίγες βελόνες πεύκου ύστερα απ' τη βροχή
σκόρπιες και κόκκινες σα χαλασμένα δίχτυα.

Δεν τα καταλαβαίνω αυτά τα πρόσωπα δεν τα καταλαβαίνω
μιμούνται κάποτε το θάνατο κι έπειτα ξανά
φέγγουν με μια ζωή πυγολαμπίδας χαμηλή
με μια προσπάθεια περιορισμένη ανέλπιδη
σφιγμένη ανάμεσα σε δυο ρυτίδες
σε δυο τραπεζάκια καφενείου κηλιδωμένα
σκοτώνονται το ένα με τ' άλλο λιγοστεύουν
κολλούν σα γραμματόσημα στα τζάμια
τα πρόσωπα της άλλης φυλής.

Περπατήσαμε μαζί μοιραστήκαμε το ψωμί και τον ύπνο
δοκιμάσαμε την ίδια πίκρα του αποχωρισμού
χτίσαμε με τις πέτρες που είχαμε τα σπίτια μας
πήραμε τα καράβια ξενιτευτήκαμε γυρίσαμε
βρήκαμε τις γυναίκες μας να περιμένουν
μας γνώρισαν δύσκολα, κανείς δε μας γνωρίζει.
Κι οι σύντροφοι φόρεσαν τ' αγάλματα φόρεσαν τις γυμνές
άδειες καρέκλες του φθινοπώρου, κι οι σύντροφοι
σκοτώσανε τα πρόσωπά τους· δεν τα καταλαβαίνω.
Μένει ακόμα η κίτρινη έρημο το καλοκαίρι
κύματα της άμμου φεύγοντας ως τον τελευταίο κύκλο
ένας ρυθμός τυμπάνου αλύπητος ατέλειωτος
μάτια φλογισμένα βουλιάζοντας μέσα στον ήλιο
χέρια με φερσίματα πουλιών χαράζοντας τον ουρανό
χαιρετώντας στίχους νεκρών σε στάση προσοχής
χαμένα σ' ένα σημείο που δεν τ' ορίζω και με κυβερνά·
τα χέρια σου αγγίζοντας το ελεύθερο κύμα.

Φθινόπωρο, 1936

Συμφωνήσαμε για την επόμενη φορά ανάγνωση αποσμασμάτων και ...ταξίδι σε άλλες
εποχές μέσα από τις «Κόρες του Νερού»